

hogy a philosophia a közműveltség szükséges eleme, de innét nem találja meg, de nem is keresi az átmenetet a philosophiának az oktatás alkotórésze gyanánt való feltüntetéséhez. A dolgozat azon remény kifejezésével végződik, hogy «az a hatalmas kéz, mely az egységes középiskola útját egyengeti, több tért fog nyitni a bölcséletnek, — a honi tanügy e renaissance korában».

3. *A latin és magyar nyelv párhuzamos tanítása a gymnasium első osztályaiban.* Írta Mórocs Emilian. Ezen gondos tanúrra valló dolgozat egy már több éven át folyó, nagy szorgalommal írt értekezésnek befejező része (1. Magy. Pædagogia II. évfolyam, 308.).

4. *Milyen módon olvastassuk gymnasiumainkban Quintus Horatius Flaccus műveit?* stb. Írta Bakcsi Gergely (Szatmárnémeti ev. ref. főgymn.). A szerző e dolgozatban, mely tulajdonképen székfoglalójául szolgált tanszékének 1892-ben történt elfoglalása alkalmából, első sorban avval akar foglalkozni, hogy mi módon olvastassuk gymnasiumainkban Horatiust, de ezzel kapcsolatban nyilatkozik általában a classikus irodalmi oktatás értékéről és módszeréről. Figyelemre méltót vagy újat alig mond.

5. *A latin nyelvtani műszók.* Írta Roseth Arnold (Szolnoki gymnasium). E dolgozat első pillanatra igen tetszetős javaslattal lép fel, mely, ha keresztülvinnék, eléggé fontos következménnyel lenne középiskolai tanulóink grammatikai műveltségére. Írója ugyanis azt kívánja, hogy a latin nyelv tanításában «latin műszók egyáltalában ne alkalmaztassanak», hanem igyekezzünk minden a latinban előforduló grammatikai kategóriát a megfelelő magyar műszóval jelölni. Szükségtelennek tartja, hogy miután «már az anyanyelv tanítása elsajátíttatja a tanulóval a legszükségesebb műszókat, olyanokat, melyek a latin nyelv körében is ugyanazok, csak hogy latinul vannak meg», a helyes magyar szó tetejébe begyömészölünk a fiúk agyába még egy latint is. Így csak felesleges dologgal terheljük meg a gyermek agyát, a mi pædagogiai vétség. Továbbá úgy hiszi Roseth, hogy a latin terminologia mellőzésével a nyelvtannak egynémely és pedig nem lényegtelen részét világosabban — és a mi a fődolog, a magyar tanuló felfogásának megfelelően tárgyalhatjuk. Erre nézve aztán az ígetanra hivatkozik Roseth, melyet illetőleg szerinte nagy zavar uralkodik nyelvtanainkban, melyek e pontban teljesen hiával vannak a kellő egyöntetűségnek. E bajon okvetlenül segíteni kell. A leggyökeresebb javítás Roseth szerint nem az, hogy az illető műszók egyöntetűen alkalmaztassanak, hanem, hogy latin műszók egyáltalában ne alkalmaztassanak. Egy ügyesen választott és jól tárgyalt példán (az igék felosztása és a consecutio temporum) meg is mutatja aztán a szerző, hogy miképen jár el.

Ennyi az elevenen és az erős meggyőződés hangján előadott kis